

U tcazenészként Beatles- és Illés-dalokkal szédítette a csajokat; tanító bácsiként rajongtak érte a gyerekek. Kacérkodott a világot jelentő deszkákkal, ám végül az újságírást választotta élethivatásául. Dalra fakadt Oroszlán Szonja oldalán, s konyhai tudományával lehangosította vendégeit egy főzőműsorban. Időnként a megjegyzései is csípősek, nemhiába tartják provokatív riporternek. Megosztó személyiség: van, aki azért várja a reggeli Mokkát, mert kedveli

a stílusát, más épp ellenkezőleg: fogást akar találni rajta. Ám a lényeg, hogy mindkét táborát a képernyők elé ülteti Kárász Róbert, a TV2 műsorvezetője. Mostanság ifjúkori álma is megvalósulni látszik, hisz színházi felkérést kapott: egy bohózatban a pechesen is szerencsés betörő hálás szerepét alakítja. Sok néző úgy vesz jegyet a Pécsi Harmadik Színházban futó darabra: „amiben a Kárász Robi játszik, arra az előadásra jönnek”.

„Vagy szeretnek, vagy megfojtánának”

– Egy tenyérjós talán kiolvasná az életrajzom kacskaringóiból, én, őszintén szólva nem reméltem, hogy amiről középiskolásként álmogoztam, az bő húsz év múlva válik valóra, méghozzá egykori színházi mentoromnak, Moravetz Leventének köszönhetően – meséli Kárász Róbert. – Tizenévesen ugyanis az ő színi stúdiójába jártam Pécssett, hogy felkészüljek a színművészetire. Látott bennem fantáziát, sokat foglalkozott velem, rengeteget tanultam tőle. A harmadik rostaig jutottam el a felvételin, akkor Huszti Péter azt javasolta, jövőre próbáljam meg ismét. Ám én úgy indultam neki az egésznek, hogy egy esélyt adok magamnak – ha erre szánt a sors, akkor úgyis fölvesznek, ha nem, mást kell választanom. Így kerültem a kaposvári tanítóképzőbe, s ottani tanulmányaimmal párhuzamosan végeztem el a MŰOSZ újságíró iskoláját. Diplomával a zsebemben jöttem vissza Pécsre, s amellet, hogy általános iskolában tanítottam, elkezdtem dolgozni a Magyar Rádió Pécsi Körzeti Stúdiójában.

– Egy nagyoperett plakátjáról is visszaköszönt a neve akkortájt...

– Természetesen ez is Leventének köszönhető! 1994-ben rendezte Jacobi Viktor Sybilljét a Pécsi Nemzeti Színházban, és ismerve korábbi ambíciómat, meghívott egy pár mondatos epizód szerepre. Komoly elégtétel volt ez számomra abban az időben. Részese lehettem egy előadás megszületésének, közel kilencvenszer öltöttem magamra az első szárnysegéd jelmezét, és belekóstolhattam a siker ízébe. Ám ezzel le is zártam magamban a színészi terveket, s attól kezdve az újságírás felé fordultam. Tévézni is Pécssett kezdtem, mielőtt 1999 felköltöztem Budapestre.

– *Mindebben mekkora szerepe volt a Reggeli csúcsnak?*

– Van még, aki emlékszik erre a rádióműsorra?! Hihetetlen! Nagyon ritkán hozom szóba, mert a legtöbben nem ismerik. Én azonban hajlamos vagyok azt hinni, hogy a Reggeli csúcs révén „fertőződtem meg” az újságírással, itt dőlt el az én pályaválasztásom.

– *A fővárosban rögtön a mélyvízbe került. A kereskedelmi tévéknél mennyire volt nehéz megszoknia az állandó referálást?*

– Álszerénység lenne azt mondanom, hogy nem élveztem, s nem élvezem ezt a mai napig is. De nem ezért csinálom, hanem mert szeretem ezt a munkát. Világéletemben extrovertált páli voltam, aki már általános iskolában is közönség elé állt a gitártudásával, az éneklésével és a versmondásával. Mindaz az ismertség, amit a kereskedelmi tévéktől kaptam, a munkámmal jár, de nagyon jó érezni az emberek figyelmét és szeretetét. Igaz, ennek vannak árnyoldalai is, ha például valótlanul írnak vagy beszélnek rólam. De aki a nyilvánosság előtt éli az életét, annak meg kell tanulnia kezelni ezt. Én igyekszem mosolyogni rajta.

– *Mi teszi sikeressé a riportert?*

– Az, hogy úgy beszélget a riportalányával, mintha a lépcsőházban futottak volna össze – tehát természetesen, s azokat a kérdéseket teszi föl, amelyek a tévé előtt ülőkben is megfogalmazódnak. Elég könnyen megtalálom a hangot az emberekkel, igaz, a szarkazmust sem tagadom meg, képes vagyok pikírt lenni és szerethetően (vagy kevésbé szerethetően) gonosz is néha... Megosztó személyiség vagyok, akit

KÁRÁSZ RÓBERT A MORAVETZ LEVENTE ÁLTAL ÍRT ÉS RENDEZETT CSIKI-CSUKI CÍMŰ VÍGJÁTÉKBAN EGY BETÖRŐT JÁTSZIK, AKI HA AKARJA, HA NEM, MÉG VARÁZSOLNI IS TUD. A PÉCSI HARMADIK SZÍNHÁZBAN NEMCSAK DÉVÉNYI ILDIKÓ, GERGELY RÓBERT, BELEZNAV ENDRE ÉS NÉMEDI-VARGA TÍMEA A PARTNERE, HANEM BENEDEK RÓZA MURIEL IS, AKI A SZÍNPADON KÍVÜL IS A PÁRJA.

vagy nagyon szeretnek, vagy meg tudnának fojtani egy kanál vízben.

– *Mit tart a legjobb tulajdonságának, és melyiktől szabadulna meg szívesen?*

– Jó tulajdonságom például az alkalmazkodóképességem. Mert bár kétségbe tudok esni, hamar fölcsődök, és már ki is tűzöm a célt, hogy ezen a nehéz helyzeten miként lendülhetek túl. Amit szívesen levetkőznék, az a druk, az izgalom. Főleg most, a színre lépések előtt. Levente hosszasan győzködött, hogy vállaljam el ezt a szerepet az általa írt Csi-ki-csuki című vígjátékban. Ő az érveit sorolta, én az ellenérveimet. Aztán elolvastam a szöveggönyt, amin remekül szórakoztam, majd heteken át ismét vitatkoztunk.

– *Ilyet a primadonnák szoktak...*

– ... meg a nagyon bizonytalan emberek, akik nem akarnak vékony jégre lépni. Én már jó ideje úgy próbálok irányítani az életem, hogy azt csináljam szívvel-lélekkel-tehetséggel, amire értek. A színészetéről ezt nem állítanám teljes bizonyossággal. Épp ezért fantasztikus, hogy egyre jobban érzem magam a színpadi szituációkban, egyre felszabadultabban játszom, kellő beleéléssel és koncentrációval, a rendezői instrukciók szerint.

– *Igaz, hogy utcazenélt egykoron?*

– A szüleim már kamaszkoromban szorgalmazták, hogy próbáljak megállni a saját lábamon. Miután imádtam gitározni, kézenfekvő volt, hogy ezzel próbálkozzam. Kiálltam Pécssett a Király utcába, és addig zenéltem, amíg a heti kiadásokra össze nem jött a pénz. Ráadásul iszonyú jól lehetett csajozni is vele, egyik buliból a másikba hívtak, így komoly társasági életet élhettem általa. A Beatlestől Simon és Garfunkel dalain át az Illés és az Omega slágereiig mindent játszottam, ami akkor divatos volt. A gitározás főiskolás koromban is megmaradt, egy barátommal a Balatonra jártunk pengetni, s megkerestük nyaralásunk költségét.

– *Hol van most a hangszer?*

– Otthon porosodik a hálószobában. Leginkább születésnapokon veszem elő, s nagyon ritkán a magam szórakoztatására.

– *Utazni nagyon szeret. Melyik volt a legkülönlegesebb útja?*

– Talán két helyszín, két földrész: India és a Kongói Demokratikus Köztársaság. Mindkét helyre dolgozni mentem. Indiában az volt a lelegképesztőbb, hogy a kasztrendszer, amiről mi, európaiak a könyvekben olvasunk, ott a hétköznapok valósága. Forgattunk egy faluban, ahol csak olyan nők élnek, akik a családon belüli erőszak áldozatai, s elmenekültek a férjeik elől: megcsönkített, megvakított, savval leöntött asszonyok, s itt, a világtól elszigetelten próbálnak új életet kezdeni, és felejteni. Kongóban, ahová egészségügyi segítség-szállítmányt vittünk, minden harmadik negyedik ember AIDS-es. Az volt a legdrámább, hogy a gyerekek is pontosan tudták, csak napjaik, heteik vannak hátra, mégis mosolyogtak, az életvidámságukat a betegség sem törte le.

– *Biztosan van titkos, vágyott úti célja.*

– Az én nagy álmom: Új-Zéland. Megmagyarázhatatlan vonzalom ez bennem, de úgy érzem, van ott valami, amit látnom kell. Sőt, attól félek, talán haza

se jönnék. Szoktam is mondani a gyerekeimnek, ne akarják, hogy eljussak a szigetre.

– *Tíz év múlva milyennek képzeled az életét?*

– Valószínűleg olyan dologgal foglalkozom, amit szeretek, élvezek. Tiszta vagyok azzal, hogy nem a televíziózásban fogok megöregedni, de persze jó lenne minél tovább megmaradni a mikrofon mellett. A társadalmi célú kezdeményezéseimet mindenképpen folytatni akarom. 2012-ben a fogyatékkal élők munkahely-teremtésének elősegítésére indítottuk el Törőcsik Mari Kossuth-díjas színésznővel a „Fogadj örökbe egy macit!” programot. Hírességektől kérjük el gyermekkori játék mackóikat, hogy elárverezhessük – eddig 12 millió forintunk gyűlt össze. Jövő tavasszal szeretnénk megnyitni egy kávéházat és kulturális központot, ahol fogyatékkal élők dolgoznak, és fogyatékkal élők művészeti tevékenységét tárhatjuk a nagyközönség elé. Idővel ország-szerte megvalósítanánk hasonló centrumokat. Jövőre lesz öt éves az Ezer Lámpás Éjszakája program, örülnék, ha tíz éven belül nemzetközivé nőné ki magát. Szeretném Brüsszelben is bemutatni, hogy minél több uniós ország csatlakozhasson hozzá. A németek már felfigyeltek rá, Merkel kancellár asszony egyik miniszterétől kaptunk elismerést. Magyarországon évente 80-90 gyerek tűnik el nyomtalanul. Ez tragikus. Aki eltemeti a fiát vagy a lányát, bár vigasztalhatatlan, de megéli a gyászt. Ám egy szülő számára nincs borzalmasabb, mint a teljes bizonytalanság, melyben hosszú évek múltán is visszavárja gyermekét. A tejesdobozokon feltüntetett fotók segítségével 23 fiatalt találtunk meg eddig. Az ő családjaik már örömmel várják a karácsonyt, de a távollevőkének még mindig a csodavárás ad csupán reményt.

TÖRŐCSIK MARI KOSSUTH-DÍJAS SZÍNÉSZNŐVEL

LEJEGYEZTE: CSATÓ ANDREA

FOTÓK: ÚJVÁRY OTTÓ ÉS SÁRI SZILVESZTER